

mærkelig form for demokrati, at man så udnævner nogle til på vegne af Folketinget at varetage det hverv i Statens Kunstfond og i de forskellige andre besluttede organer, for det er i den sidste ende Folketinget, der vedtager loven. Det er i sidste ende Folketinget, der stiller midlerne til rådighed, og derfor også i den sidste ende Folketinget, der skal stå til ansvar over for den vælgerbefolkning, som med undren ser, at dens penge anvendes til indkøb af klatmalerier, at man i Århus Festuge som højdepunktet afbrænder en pølsevogn, noget, som der ellers undervises på skolen i at børnene ikke må gøre, fordi det er hærværk.

Det undrer den danske befolkning sig over, når mennesker så skal ligge på gangen, hvis de skal have kemoterapi på et sygehus.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Vi er da helt enige om, at de fleste ikke behøver at være de kloge. Men i et demokrati er det dog altså flertallet, der bestemmer, og flertallet går altså hr. Behnke imod med ca. 90-10. Det var det ene.

Det andet, jeg vil, er at udtrykke glæde over, at hr. Behnke gav udtryk for at være helt uenig med hr. Nødgaard. Vi skal ikke lefle for befolkningen. Vi skal ikke spørge efter vox populi, men det var netop det, hr. Nødgaard opfordrede både den socialdemokratiske og den konservative ordfører til. De skulle lytte til, hvad vælgerne i Slagelse og de ventende på Ringsted station mente om diverse kunstværker.

Det er dejligt at konstatere, og det er ikke så sjældent i den senere tid, at Fremskridtspartiet udmærker sig på Dansk Folkepartis bekostning.

Tove Videbæk (KRF):

Denne forespørgselsdebat er jo foranlediget af en længere række reportager og kommentarer i Ekstra Bladet med direkte angreb på en række navngivne kunstnere for på forskellig måde at favorisere sig selv gennem forbindelser i de instanser, der uddeler kunststøtte eller afgør, hvilke værker de statslige museer og fonde skal indkøbe.

Som jeg ser denne sag, er der ikke kun et hovedpunkt, men der er to. Det ene hovedpunkt er det, som forespørgselsdebatten drejer sig om. Det andet hovedpunkt i debatten er Ekstra Bladets oplagstal og omsætning.

Hr. Nødgaard nævnte i sin begrundelse for denne forespørgselsdebat, at der havde været

tavshed fra de angrebne personer i pressen. Jeg kan da ganske kort referere til en kronik af Mogens Møller, formand for Statens Kunstfond, i Politiken den 9. marts 1999. Her besvarede hr. Mogens Møller de angreb, som var foretaget på ham, bl.a. siger han, at den 2. og 3. marts 1999 fremsattes to yderligere påstande fra Ekstra Bladet, nemlig at direktøren for Statens Museum for Kunst havde forgyldt hans person osv. Han afviser det og forklarer det. Så siger han videre, at dagen efter leverer bladet yderligere en påstand om forgyldning, nemlig ... osv., og den påstand afviser han også.

Til sidst siger han: Jeg er mig bevidst, at kulturminister Elsebeth Gerner Nielsen har overdraget mig og de øvrige udvalgsmedlemmer et uhyre stort ansvar med kunststøttemidlerne, som jeg agter at forvalte alsidigt.

Efter min opfattelse er det måske ikke i Statens Kunstfond, at problemet med favorisering af enkelte kunstnere, hvis det eksisterer, skal søges.

Problemet ligger måske ude på de enkelte museer. Indkøbene til de enkelte museer foregår jo helt på de enkelte museers eget ansvar og efter deres egen vurdering. Den person – i sjældne tilfælde to personer – på de enkelte museer, der står for indkøbene, er som regel universitetsuddannede kunsthistorikere, og de menes jo især at være præget af, at de i sidste fase af deres studium kun har interesseret sig for en enkelt kunstner eller en enkelt nutidig kunstretning, har skrevet specialafhandling herom og aflagt eksamen heri. Dette kan naturligvis ikke undgå at præge deres beslutning om, hvilken kunst der skal indkøbes. De interesserer sig naturligvis mest for den kunst, de synes at de bedst forstår sig på. Kun derved mener de sig formodentlig nogenlunde i sikkerhed for kritik af deres kunstkøb.

Her skal jeg så tilføje, at jeg langtfra altid er enig med museerne i deres kunststopkøb, men hvad skal vi gøre ved det? Vi kan jo, som det er nævnt, ikke bestemme herindefra, hvad det enkelte museum skal købe. Men jeg har i hvert fald et par forslag til, hvad vi kan gøre ved det.

Jeg mener, at vi kan opfordre regeringen til at anmode Statens Museumsnævns om at give os en redegørelse for de statsstøttede museers kunstindkøb. Vi kan også opfordre regeringen til at sikre, at de relevante regler er udformet, så der er en tilstrækkelig uafhængighed og fornyelse ved udpegningen af de personer, der vælges til at indkøbe kunst for statslige midler, og